

REGENSEN

REGENSJANERSAMFUNDETS
XXXXXXXXX MEDLEMSBLAD XXX

64. ÅRG.

1971

ORDINÆR GENERALFORSAMLING afholdes i Regensianer-samfundet mandag d. 6. december 1971 kl. 18.30 på Regensen.

Dagsorden:

1. Formanden aflægger beretning.
2. Kassereren fremlægger det reviderede regnskab.
3. Revisorerne afgiver betænkning.
4. Kassereren fremlægger det reviderede regnskab for Regensianersamfundets legat.
5. Revisorerne afgiver betænkning.
6. Valg af formand.
7. Valg af kasserer.
8. Valg af 5 bestyrelsesmedlemmer.
9. Valg af 2 revisorer.
10. Eventuelt.

Efter generalforsamlingen er der kl. 19¹⁵ middag på salen og efterfølgende sold.

Menu:

1 stk. franskbrød m/fersk røget laks.
Oksefilet med garniture, hertil rødvin.
Is - Kaffe - Punch.

Pris: Tilmelding: lrs. Niels Nørring, Kronprinsensgade 9,
40 kr. 1114 København K, (01) 12 14 12, kl. 9-16.

Senest d. 3. december.

Bestyrelsen

Et overblik over
NATTEVAGTORDNINGEN
af lørdags-, syge- og ferieafløser A.C. Lehm.

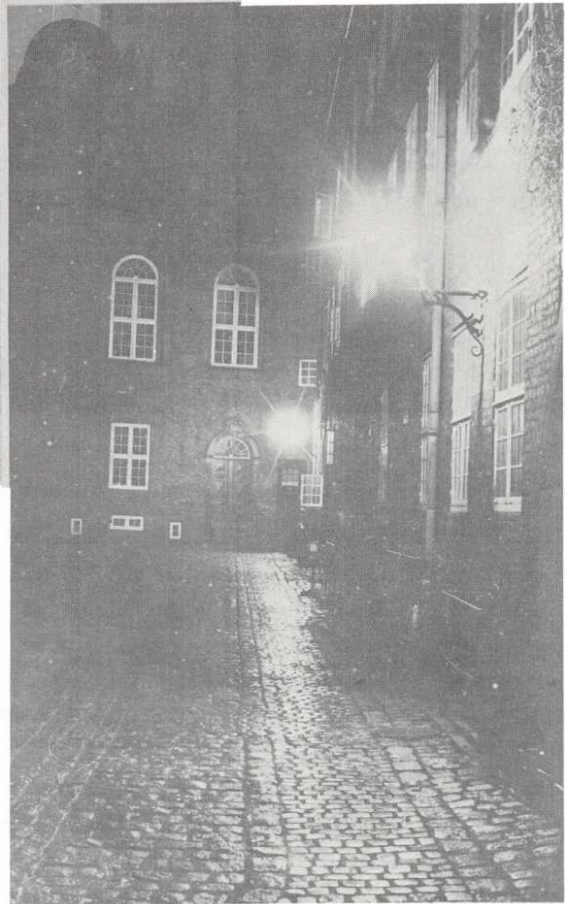
Den faste nattevagt var Mogensen, som havde vagt fra søndag nat til fredag nat. Selve runderingen kl. 1 og kl. 3 gik over 1. gang over loftet til 2. gang, videre gennem læseværelset - Kirkesalen og på loftet ved Tårnuret ned og op over 3. gang, over loftet til 4. gang, ned og se, om der var nogen, der skulle lukkes ind. Så videre over 6. gang, 7. - 8. og 9. gang. Alle gange og køkkener skulle efterses, det skete, at kedler stod og var gloende uden vand. Sidste sted på runden var Elers Kollegium. Mogensen har jeg været på vagt sammen med 2 gange i anledning af Kongens besøg.

Forholdet mellem studenterne og nattevagten var særdeles godt, enten de spurgte om telefonbesked, eller de ville slå en sludder af. Nogle ville have en historie eller debattere et eller andet. Enkelte følte sig ensomme, og så skulle man være som en far for dem.

I 1963 døde Mogensen, og ved den lejlighed ophævedes Nattevagtordningen, og alle fik nøgler, så de kunne komme og gå, som de havde lyst til. Nattevagten var civilklædt, men udstyret med en guldtræsset kasket, som man sjældent havde på, da det var en yndet sport at snuppe den, og det var svært at få den igen.

Kl. 23 blev Krystalgadeporten lukket med dobbelt lås, så kunne man kun komme ind ad St. Kannikeporten, den blev låst kl. 1, derefter skulle man ringe på for at komme ind, og man kunne kun komme ud ved Nattevagtens hjælp. Efter kl. 23,30 fandt man på mange julelege for at få pigen med ind - her må jeg indskyde, at tidsgrænsen 23,30 var lavet for, at beboerne ikke havde en pige af den "lette garde" med ind. De legale piger måtte blive til kl. 1,00! Når de var indladt inden kl. 23,30.

Der var mange måder at få en pige ind på uden om vagten, såsom 2 i en frakke eller 4-5 gående i gåsegang med piger bøjet ned bagved. 1. gangs køkken, hvor kæden der holdt vinduerne blev skruet af, vinduet lukket op og en stol ud på gaden, pigen og stolen ind, kæden på igen, og så var det klart. Det skete, at jeg kom i det samme på min runde, og så blev pigen gemt bag køkkendøren, studenten holdt på døren, mens han sagde "God aften, Dres, nå du er på runde", men jeg smilede lunt og sagde: "Der er mange måder at klemme en pige på, men kunne du ikke finde en der er bedre."

Nattevagt Andreas Lehm
iført nattevagtens mundering:
Kasket, vægterur og nøgler.

Billedet er for så vidt en
rekonstruktion, da det er
taget i år for at kunne
bringes her i bladet.

Kl. 23,00 blev, foruden Krystalporten, Læsesalen og Kirkesalen lukket, og på runden kl. 1,00 blev St. Kannikeporten låst af, så de kunne kun komme ud og ind ved min hjælp, så resten af natten til kl. 6,00 morgen måtte de ringe på. Ved festlige lejligheder var der tit nogle fremmede, der ringede på for at deltage i ballet, men de kom selvfølgelig ikke ind. Det skete en aften, at der stod 3 piger og en ung mand, de ville gerne ind, men jeg sagde, det var privat fest, hvorefter en af pigerne spurgte, hvor de var, den unge mange svarede: "Det er Regensen, det er der hvor der lugter af "suretæer" på værelserne", hvorefter jeg sagde: "Nå, har De da boet her."

Der var en teolog, der ikke ville nyde spiritus. Ved en festlig lejlighed drak han rødvin, men en mediciner havde blandet vinsprit i hans rødvin, og teologen blev selvfølgelig kanonfuld. Han på de små timer mente de to halvfulde, at nu skulle han svales af. Han blev båret ned i den gamle badekælder, de klædte ham af og satte den kolde vandstråle på ham, og der blev et hyl dernede, så jeg styrtede derned for at se, hvad der foregik. Jeg lukkede hovedhanen og beordrede dem til at klæde ham på. Da jeg kom derned lidt senere var der stille, men bag døren lå teologen med en rød strøm ud af munden. Det viste sig at være rødvin. Jeg bar ham op på hans værelse og ville klæde ham af, men de der havde klædt ham på havde givet ham undertrøjen uden på jakken, så den eneste måde at få den af var at klippe den op.

Det var ikke alle, der låste deres dør, når de gik, så det kunne ske, der skulle laves sjov. En på 6. gang kom hjem ved 5-tiden, og han sagde til mig, at han ikke kunne komme i seng, for regenstrækvognen stod i det forreste værelse, men hvordan de i det hele taget havde fået den derind, kunne han ikke forstå. Jeg svarede ham, "ja, det er ikke så svært, som det ser ud til, de har selvfølgelig taget hjulene af, før de bar den ind", så vi gjorde det samme for at få den ud.

Det år Rundetårn blev skrællet for puds, blev der lavet en platform over til Regensen af sikkerhedshensyn for færdselen, så de regensianere, der kom hjem efter lukketid med en pige, kunne gå op ad stigen ved Rundetårn, ind over platformen og ind ad 3. gangs vindue, så ham der boede der tjente gode penge, så længe det varede. Han tog 2 kroner pr. pige. Ved en festlig lejlighed var der en student, der var "træt" og ville ha' lidt luft, jeg lukkede ham ud, og en $\frac{1}{2}$ time efter kom han igen, han havde været oppe på Rundetårn udvendig ad stigerne uden at komme noget til. Lidt efter kom to betjente ind til mig, de ville have fat i ham, der havde været oppe i tårnet, men jeg vidste selvfølgelig ikke, hvem det var, så de gik igen. Lidt efter kom studenten hen til mig og sagde, at han havde det godt, i det samme

faldt han over en sten i gården og fik en bule i panden og blev kørt på hospitalet, hvor han måtte ligge i 10 dage. Rundetårn kunne han klare, men ikke Regensgården.

En stille nat ved 2-tiden kom der fra Admiral Gjeddes Gård en række gæster med en harmonikaspiller i spidsen gående forbi Regensen, og der blev hældt vand i hovederne på dem fra 3. og 4. gang, det syntes de var skægt, men de efterfølgende servitricer og tjenere syntes ikke, det var spor skæg at få vand i hovedet, så politiet kom og ville tale med de pågældende; det var to teologer på 4. gang, og de indrømmede, sådanne folk lyver ikke, men på 3. gang var det en jurist, som sagde nej, men politibetjenten lyste med sin lommelygte i vinduet og sagde, "der er jo vand på karmen", men juristen sagde, "jeg har lige vandet blomster". Den gik dog ikke, og da vi kom ned i porten, spurgte overbetjenten den stationerede betjent, hvor anmelderne var, ja, de var gået sagde han, og så rev overbetjenten papirerne i stykker og sagde tak for i aften. Studenterne var glade, så de gav en øl. Kl. 5 kom en student ned og bad om en tændstik, "jeg ryger ikke", sagde jeg, "men vi kan gå ud på Købmagergade, der kommer nok en forbi". Der kom en træt un pige gående, så sagde jeg til ham, "der kommer en der er brændt af, der kan du få en varm ende!"

En aften kl. 23,35 stod jeg og talte med provsten i porten, da kom en student med sin pige - kl. er over 23,30 - nej, sagde jeg, den mangler 5 minutter i halv, - så vender studenten sig om og siger - nej, den er over halv. Ja, så må pigen gå, sagde provsten. Da jeg senere mødte studenten, sagde jeg til ham, den virkede nok ikke oppe i øverste etage, da jeg sagde, den manglede 5 minutter.

En jurist var færdig med studietiden og sagde, nu skal jeg ud at tjene penge. Nå, sagde jeg, der er mange måder at tjene penge på, men der er kun een, der er ærlig, hvortil han svarede, hvad er det for en? Ja, jeg tænkte nok, at du ikke kendte den, svarede jeg.

To studenter kom hen på de små timer og sagde, de skulle ud og købe en pige, om jeg ville med, - nej sagde jeg, det er der ingen grund til, jeg har for flere tusind kroner derhjemme.

På 7. 8 var der en student, der var blevet forlovet, og en del studenter syntes, han skulle have en blomst. Foran huset står en række lindetræer, på det tidspunkt var Stadsgartneren ved at grave de to yderste op, og så var det jo nærliggende, at studenten skulle have det ene. Det blev transporteret på 2. sal, trukket ind gennem værelset med roden ud ad gennem vinduet, så hele

kronen fyldte værelset. Oven på stammen satte de en seddel med en dolk, på sedlen stod der Til lykke. Da han kom hjem, kunne han ikke komme ind i sit værelse. Der lå træet en uge, inden han fandt på at låne en sav for at skære det i stykker og efterhånden smide det ned i gården.

Ved en forenings 25-års jubilæum havde man inviteret foreningens stiftere med. Der kom jurister og læger, de skulle genopleve deres regentid, og det blev eftertrykkeligt. Vinduer i stuen ud til gaden blev taget af og stablet på Kultorvet, og i de åbne vinduer blev en cykel stukket ind. Alle kælder-, køkken- og gennemgangsdøre blev løftet af, også dem med pumper. Der blev en pæn efterregning, som en læge betalte. Der var mange små episoder, men de kan ikke komme med alle. En måde at gøre folk på gaden forskrækkede på var at have en telefonbog i en snor, og nattevandreren var under 6. gangs 2. sals vindue at lade den falde ned bag ham eller hende og så skyndsomst hale den op igen, så man ikke vidste hvor det kom fra. Eller en fandt på efter en middag at lave pladespil med 24 tallerkener ude i St. Kannikestræde, så jeg måtte have 4 mand til at feje op, inden politiet kom. En mediciner var færdigudklækket, blev gift, rejste til Sverige, kom hjem 2 år efter, hvor jeg hilste på ham. Han havde 3 børn med - jeg sagde "du er en flittig mand, men der er forskel på dig og Jens Vejmand" - "Hvordan det?" - "Jo, Jens Vejmands liv var fuldt af sten, men jeg tror dine sten er fulde af liv."

Et ritual, der blev udført hver gang en flyttede ud, var ca. kl. 2 blev han båret på en stige hele Regensen rundt, på daværende tidspunkt var ud for porten en købmand, og i hans kælderhals blev udflytteren hældt ned, der blev holdt en begravelsestale, og så måtte han selv om resten, hvad der ikke altid var lige nemt. Da forretningen blev lukket, brugte de kælderen i porten. Medens de holdt begravelsestalen, lukkede den begravede sig ud ad vinduet i kælderen og stod bag ved dem og spurgte, hvad der foregik. En nat kunne de ikke komme ned i kælderen, så de brugte studentens gamle bil ude på gaden. De trak ham under bilen og ud på den anden side, men gaden var lige lavet i stand, og da hans skjorte var gledet op, var hans mave tjæret til, og små sten havde sat sig fast, så det varede 8 dage, inden han fik det af.

Til slut et par eksamenshistorier -

En student var til mundtlig eksamen, professoren spørger ham, hvad han kan fortælle om Nordlyset. Den unge mand svarer lidt forfjamsket - "Ja, hr. professor, jeg kunne det så godt, inden jeg gik hjemmefra, men nu har jeg glemmt det", hvorpå professoren svarede: "Er De rigtig klog mand, De er den eneste i hele verden, der ved noget om Nordlyst, og så har De glemmt det."

To gemytlige:
Portnermedhjælper Willy Rasmussen og nattevagt Andreas Lehm.

Ved en anden mundtlig eksamen sad studenten længe tavs, hvorpå professoren sætter fingeren mod sin pande og siger til studenten "Nå, der er nok ikke meget her". Studenten sætter fingeren mod sin pande og siger "Heller ikke her".

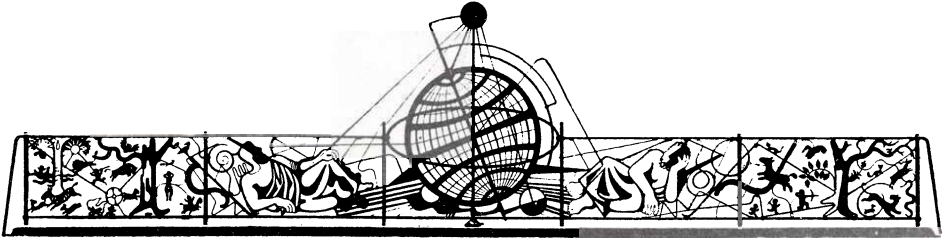
Studenten sidder længe tavs. Professoren siger, "Nå, Deres hoved er nok som en ørken". Studenten svarer, "Ja, så gælder det for kamelerne om at finde oaserne".

Tak for denne gang

A. C. Lehm.

FRA REGENSEN.

Regensianersamfundets formand,
højesteretssagfører Ove Rasmussen
ved lindefrokosten i år.

DEN LILLE PIGE MED SVOVLSYREN

En allegorisk fantasi frit efter H.C. Andersen
over et aktuelt tema.

Det var saa grueligt koldt; det sneede og det begyndte at blive mørk Aften; det var ogsaa den sidste Aften før Revolutionen. I denne Kulde og i dette Mørke gik paa Gaden en lille, fattig Pige med bart Hoved og nøgne Fødder i de røde Strømper; ja hun havde rigtignok ogsaa Støvler paa, nogle store sømbeslaaede nogen; men hvad kunde det hjelpe! det var meget store Støvler, hendes Mormoer havde sidst brugt dem, saa store vare de; hun havde ganske vist gaaet med blaa Strømper i de store Støvler, men om de vare røde eller blaae, lige meget hjalp det, for det var ikke der, Skoen trykkede, det var Samfundet; det var nemlig et Mands-Samfund!

Der gik nu den lille Pige paa de nøgne, smaa Fødder i de røde Strømper og de store Støvler; i en gammel Dunk havde hun en Mængde Svovlsyre og en Vand-Pistol gik hun med i Haanden; Ingen havde den hele Dag købt Svovlsyre af hende; Ingen havde givet hende en lille Stilling; sulten og forfrossen gik hun og saae saa forkuet ud, den lille Stakkel! Snefnuggene faldt i hendes lange, gule Haar, der krøllede saa smukt om Nakken, men den Stads tænkte hun rigtig nok ikke paa! Ud fra alle Vinduer skinnede Lysene, og saa lugtede der i Gaden saa dejligt af Lammesteg. Hvorfor skulle de Borgerlige have al Lammestegen, tænkte hun; men saa tænkte hun paa, at det var jo den sidste Aften før Revolutionen, ja det tænkte hun paa.

Henne i en Buegang under en stor gammel brun Bygning satte hun sig og krøb sammen; de smaa Been havde hun trukket op under sig, men hun frøs endnu mere og hjem turde hun ikke gaae, hun havde jo ingen Svovlsyre solgt, ikke faaet en eneste Stilling, hendes Ven ville slaae hende, og koldt var der ogsaa derhjemme. Hendes Hænder vare næsten ganske døde af Kulde. Ak! det kunde nok gjøre godt at svovle lidt! Og den lille Pige svovlede som bedst hun kunde ad den store firkantede Bygning, $xxfz \& \% ++ (-) \%!$ hvor det dog varmede! den lille Pige syntes hun sad foran den store Jernkakkelovn derinde, Ilden brændte saa velsignet, varmede saa godt, gid dog alle Mændene derinde i Mands-Samfundet selv maatte br-; nei hvad var det! nu var det borte, Kakkellovnen forsvandt - den lille Svovlsky foran hende var dampet væk.

Paa ny svovlede hun ad dem derinde, og hvor hun svovled paa Muren, blev denne gennemsigtig, som et Flor; hun saae lige ind i Salen, hvor alle Studenterne sad bænket om en skinnende Dug, med fiint Porcelain; og hvad der var endnu prægtigere, der stod den herlige Steg med Gaffel og Kniv i

Ryggen; ja, saadan skulde de selv rettes an, de . . . . men nu havde hun svovlet af, og der var kun den tykke, kolde Muur at see.

Hun svovlede paa ny. Da sad hun under det dejligste Lindetræ; rundt omkring det var pyntet med Guirlander og illumineret med kulørte Lys. Træet var endnu større og Illuminationen endnu smukkere, end da hun sidst havde tittet ind gennem Porten for et Aar siden. Tænk at de derinde skulde feste og more sig saadan paa det arbejdende Folks Bekostning og på Kvindernes! men smukt var det nu alligevel! Den Lille strakte begge Hænder i Veiret - da var Svovlskyen bortdampet.

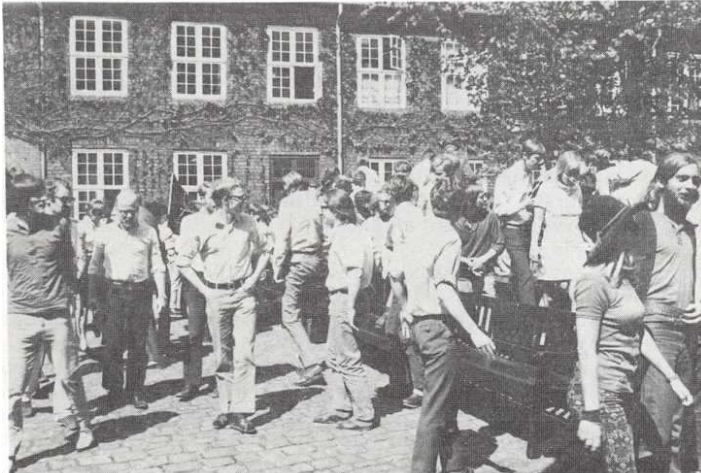
Atter svovlede hun og saae igjennem Muren dem derinde. Se de kunde rigtig hygge sig! tænkte hun - men derhjemme, der var der koldt, og Vinden peb ind, skjøndt der var stoppet Straa og Klude i de største Sprækker . . . hun vidste snart ikke sine levende Raad. I Hast svovlede hun alt hvad hun havde tilbage i sig, og hun saae igjen det deilige Træ og Stegen og Illuminationen; og den lyste med saadan en Glands, at det var klarere end ved den lyse Dag.

Og da - da ringede Een med en Klokke, og alle Studenterne samledes, og de kom hen til hende og sluttede Kreds om hende, og han med Klokken sagde: "Du lille Pige! Illuminationen er tændt for Dig! Kom ind til os og vær med til vor Fest!"

Da skjalv den Lille. "Mormoer!" raabte hun, og straks saae hun for sig den gamle Mormoer med de blaa Strømper, saa klar, saa skinnende, saa mild og velsignet. "De frister mig, Mormoer! o tag mig med! Jeg veed, Du er borte, naar Svovlen damper af. Tag mig med, at jeg ikke fristes fra den trange Sti -" ak, da var Skyen borte, og Mormoer med; men Illuminationen havde aldrig før været saa smuk, saa stor; Studenterne løftede den lille Pige op paa deres Arm, og de bar hende ind i Glands og Glæde, saa høit, saa høit; og der var ingen Kulde, ingen Hunger, ingen Angest, - hun var hos dem.

Men i Krogen ved Huset sad i den kolde Morgenstund den lille Pige med Svovlsyren - død, frossen ihjel den sidste Aften før Revolutionen. Det nye Morgenrøde gik op over det lille Liig, der sad med sin Dunk og sin Vandpistol og sine røde Strømper og en Krands af størknet Svovl omkring sig. Hun har villet varme sig, sagde man; Ingen vidste, hvor hun virkelig var blevet af; Ingen uden den gamle Mormoer, som ene var gaaet ind til den nye Morgendags Glæde.

Christian Kock.

Lindefrokosten i år.

Således gik der halvandet år, før regensianernes forslag om kønnenes ligestilling på Gården nåede til ministeriet. Herefter fik sagen imidlertid ben at gå på, og ved dette semesters begyndelse flyttede de første piger med egen gangdør da ind.

Ib Moulvad
ex-ex klokke.

FORÅRSSEMESTERET 1971 -

På generalforsamlingen den 3. torsdag i februar overtog PIP til alles udelte tilfredshed klokken, voldsomt støttet af en fem minutter gammel koalition, som PIP indgik med bl.a. Skrap, Sioux, den intelligenteste del af Tilia og en del foreningsløse. Valgets naturlige udfald blev behørigt fejret på Admiraltet, hvor den nyvalgte PIP-klokkes locum dannede rammen om hyldest-festen for den hjemvendende klokke.

Efter det bemærkelsesværdigt stille efterårssemester stod det klart, at tiden nu var inde til at vække de indslumrende og åndeligt jordslåede regensianere. Klokkeren lod straks sin misundelsesværdige fantasi få frit spil og stablede lynhurtigt i løbet af knap seks uger et velduftende slåbrokarrangement på benet. På salae vistest filmen "Lørdag aften - søndag morgen" for en tæt pakket sal. Efter filmen blev den opulente natmad båret frem på lille sal, hvor PIP gav tonen an til musik og dans til den lyse morgen.

VP -ballet fik som ventet stor opbakning og tilslutning. Klokkeforeningen PIP førte sig i den grad kraftigt og uimodståeligt frem, at man måtte have lidt ondt af især de stakkels Gamlinge, som til sidst virkede næsten forsvarsløse stillet overfor PIPs velsungne og af vid sprudlende sjoflinger. Til natteravnene havde man sørget for lidt kræse, idet undertegnede fik overtalt folkesangeren og politiker Per Dich til at komme og underholde. Dette gjorde han så entusiastisk og overbevisende, at det lykkedes ham at miste sin sidste stemme.

Til Lindefrokosten havde man inviteret Regensianersamfundets formans, hrs. Ove Rasmussen, som i løbet af kun en eftermiddag fik lejlighed til at genopleve næsten hele sin regenstid, og endvidere Stipendieudvalgets formand, professor Tornehave, som straks følte sig i godt selskab blandt regensianerne ved det veldækkede bord under den aldrig tidligere så smukt udsprungne lind. Vejret var guddommeligt, og der var naturligvis mad, øl og snaps ad libitum. Efter den eneste storm i dette klokkerat, den obligate på Regens-tårnet, indtog man Tivoli for en aften.

Med dette arrangement havde klokkeren imidlertid bragt sig selv i et dilemma, for hvordan kunne en fest på Regensen blive andet end et antiklimaks efter dette. Der måtte findes på noget nyt, hvis der skulle holdes Lindebal. Med en feltherres overblik sublimerede klokkeren sig selv. Han sørgede for øsende regnvejre og engagerede byens dårligste orkester, Klosterband. Resultatet blev da også som tilsigtet. Succes. PIP mødte frem talmæssigt styrket fra arrangement til arrangement og ledede Lindeballet uden vaklen. Omkring midnat kom Trille og underholdt en igen overfyldt sal, så ikke et øje var tørt.

På et udengårds møde med rektor og kurator blev det ved Bøggilds, Skovgårds og Ove Rasmussens hjælp fastslået af rektor Fog, at vi kan oppebære det månedlige kommunitetsbeløb i hvert fald et år endnu. Indenfor dette tidsrum må kommende klokke m.fl. se at få sat indtægterne på kommunitets-

Lidt om EFTERÅRSKLOKKERATET 1970 -

Da en kreds af gode regensianere på en ekstraordinær generalforsamling havde fået manøvreret klokken i min hånd, var freden sikret det næste halve år, således at forstå, at de traditionelle arrangementer afholdt på traditionel vis traditionelt samlede få og ophidsede færre.

Blev det således udadtil et stille klokkerat noget under middel, skete der indadtil, "på kontorfronten", enkelte ting, som fortjener at refereres.

Ud over de mange mindre problemer så som udnævnelse af nye regensianere ca. hver fjortende dag, ølmændenes utilfredshed med at sælge øl om natten, regensianernes utilfredshed med en regnskabskyndig brugsmand, brugsmandens utilfredshed med at være i brugskassen, almindelig utilfredshed med Regensens gebisafhøvler samt megen anden dispers obsternasighed beskæftigede Regensrådet sig (som sædvanligt) med problemet kurator A.E. Kock og hans nok så bekendte årlige, hændervridende beklagelser over kommunitetets underskud.

Vi ville ikke benægte, at regnskaberne udviste underskud, men kurators ideer om, hvorledes det skulle bringes ud af verden, kunne vi ikke stiltiende acceptere. Vore kommuniteter skulle bevares for næsten enhver pris.

Efter at stipendieudvalget med professor Tornehave og Bodil Nyboe Andersen i spidsen på et møde i september måned havde støttet vore tanker om at øge kommunitetets indtægter, før man skar udgifterne så drastisk ned, at saltsild og gammøl vil blive festmad på Regensen, mødtes vi i december med kurator. Her foreslog vi, at kurator skulle opsig de latterligt lavt forrentede lån, ligesom vi mente, at obligationsmassen burde udskiftes med højere forrentede papirer. Dette forslag var udarbejdet af vor x-mand (embedsmanden som varetager udengårds anliggender), tidligere klokker stud. polit. Peter Bøggild, og skulle efter vekselererens beregninger kunne øge indtægterne med mindst 70.000 kr. årligt.

Trods juridisk bistand fra hrs. Ove Rasmussen, som velvilligt deltog i både forberedelserne og selve mødet, lykkedes det ikke at få kurator til at gå ind for vort forslag. Enhver samvittighedsfuld, fremsynet og dygtig administrator ville efter vor mening forlængst selv have øget indtægterne som foreslået, men dette trængte slet ikke ind, og vi måtte lade os nøje med løfter om, at renten på pantebrevene (fra 0 til 8%) ville blive forsøgt hævet. Dette fandt vi utilstrækkeligt, og mødet sluttede uden at en langsigtet løsning end kunne skimtes. Kommuniteterne blev dog bevaret for endnu et år.

Et og andet var imidlertid sat i gang. Stipendieudvalget blev gundrigt irriteret over kurators optræden som udlåner af de midler, som det retteligt tilkom dem at fordele, og Ove Rasmussen fandt legatadministrationen så påfaldende, at han måtte tale med rektor om det. På Regensen brugte vi resten af semesteret til at puste til disse gløder. Ved klokkeratets slutning var der endnu ikke rigtig ild, men senere gik Studenterrådet til pressen med den famøse liste over de privilegerede låntagere, og kurator måtte se sig hængt ud. Desværre vist kun et kvas-blus for vore synspunkter.

En anden af vore kæpheste, damesagen, lykkedes det Bøggild at opspore i en af Olters' skrivebordsskuffer. Her lå Stipendieudvalgets anbefaling stilet til Undervisningsministeriet, men inden den kom af sted, fik kurator uheldigvis fat i den, og han fandt den så dårligt affattet, at han måtte bruge 2 måneder til høring og rettelser, inden den kom videre. Det var der så vidt vides ingen, der havde bedt ham om.

regnskabet i vejret respektivt fremtryllet nogle flere besparelser, hvis ikke kommunitetet skal være for evigt tabt.

Portnerfamilien blev ikke forøget i dette semester. Foråret bragte desuden en ny og mere retfærdig værelsesordning med tilsvarende lodtrækningssystem, så enkelt og let forståeligt, at undertegnede var lige ved at få tildelt provstens griselocum ved værelsesfordelingen i september.

Sine løfter i den store kampagne, "Kvinder på Regensen under Hasse", indfrie klokkeren tilfulde. I dette for eftertiden lysende klokkerat flyttede verdens første kvindelige regensianere ind på gården.

Dennes indvånere havde om ikke før så nu fået øjnene op for, at forårsklokkeratet 71 simpelthen ikke kan overgås i ord eller handling. Man besluttede derfor meget konsekvent at røve PIP med tilhørende koalition ved den følgende generalforsamling, hvor undertegnede overdrog klokken til en af sine unge, håbefulde epigoner.

Magtfuldt givet, CDR sept. 71

Hasse Christiansen.

NOTER FRA REGENSEN

Regensens bibliotek, som indeholder righoldig litteratur indtil år 1925, er ikke, hvad det forhen var. Det forholder sig jo således, at der efter folkebibliotekernes fremkomst ikke længere er grund til at anskaffe litteratur, som kan lånes 200 meter fra Regensen på Kultorvet. Det eneste, som nu anskaffes, er værker vedrørende Regensen.

Avisholdet på Lille Sal omfatter alle aviser fra på den ene side de mest blå til på den anden side de mest røde. Tidsskrifter fremlægges dels på læsesalen, dels i biblioteket og omfatter også avancerede såsom "Vindrosen" og "Kritik".

Efter langvarigt bøv! med det gamle fjernsyn er det ved hjælp af et langfristet lån på kommunitetets konto lykkedes at anskaffe et farvefjernsyn til Lille Sal.

Pr. 1/9 71 har vi da modtaget de første kvindelige regensianere i et antal af 11, og når vi ad åre når op på en procentvis fordeling af kvindelige og mandlige regensianere svarende til fordelingen af studerende, der har taget første del, vil der være flere fastboende kvinder end mænd på Regensen. Det må siges, at overgangen fra at være en mandskollegium til et kollegium, hvor kvinderne er ved at få overtaget, er foregået uden store omvæltninger. Pigerne er ikke anbragt i nogen særlig fløj, men flytter ind på de værelser, der tildeles samtlige indflyttere ved lodtrækning. På døren til et af de store baderum under Kasernen er anbragt et Q.

Foreningslivet betyder måske ikke fuldt ud så meget som f.eks. for 30 år siden, men det er en almindelig opfattelse, at det efter en momentan afmatning for et par år siden har fået en genoplivelse. I øjeblikket er over 70 regensianere medlem af en forening, Gamle, Pip, SKRAP, Sioux, Hof, Tilia og Conventet.

Ølmandsinstitutionen er for et par år siden på daværende klokker Bøggilds initiativ blevet indrettet således, at vi nu får varerne leveret til depotpris fra bryggerierne, hvorved udsalgspriserne svarer til, hvad der betales i detailhandel. Det er stadig indflytterne, som varetager dette ansvarsfulde hverv. Der skal nu betales et ekstra klækkeligt bidrag for at vække ølmanden efter kl. 24. En færing blev den første kvindelige ølmand, og i denne periode tog ølsalget et særligt opsving. Om det var på grund af den tørre sommer eller ølkonen, skal lades uskrevet.

Trods de store besparelser på rengøringen, som blev indført for nogle år siden, må det nok forudses, at rengøringen på regensianernes værelser i overensstemmelse med de foranstaltninger, der for tiden finder sted på de øvrige kollegier, snart må opgives, således at rengøring fremover kun kommer til at omfatte fællesfaciliteterne.

Regensrådet, der nu har fungeret flere år, er efterhånden blevet en fast institution. Det består af de hidtidige embedsmænd samt en ny post som x-mand. Sidstnævnte har som sin særlige opgave at opretholde forbindelsen til universitetet, herunder naturligvis i særlig grad spørgsmål angående kommunitetet. X-mand var i 2 semestre Bøggild (der kæmpede en hæderkronet kamp og var med til at redde vort kommunitet for endnu et år) og er i dette semester Skovgård.

Som det måske vil være bekendt, er udnævnelsen af nye regensianere fra 1. september 1970 overgået fra stipendieudvalget til Regensen, hvor to repræsentanter for regensrådet i samråd med provst og VP varetager udnævnelserne.

Før Regensens restaurering for små 10 år siden var der kun få, som søgte optagelse på Regensen. Nu, hvor værelserne og fællesfaciliteterne er vel vedligeholdt, søges stedet af så mange, at kun en lille brøkdel kan komme i betragtning.

Trods vanskelige træningsforhold lykkedes det i forrige semester Regensens ukuelige fodboldhold at besejre alle modstandere, og skønt vi siden er rykket en division op, er vi stadig i stand til at true de øvrige kollegier.

Regensen har i den senere tid været, om ikke et centrum, så dog et hjemsted for musisk aktivitet. Således mødes forholdsvis regelmæssigt et antal amatørmusikere i biblioteket under forsæde og medvirken af regensianere for at spille kammer- og orkestermusik. Foreløbig har værker af Beethoven og Wagner været programmeret, og lejlighedsvis har anerkendte professionelle musikere gratis stillet sig til rådighed i dirigenten eller instruktørens rolle.